

Drugače bi ga morali tri dni čakati, predno bi se toliko očedil, da bi si zopet upal med svet.“

„No, tam-le prihaja z Ilijo!“

Po kotlu, od strani sem, kjer je visela vrh, sta se pripodila na konjih naša znanca v hitrem diru. Francoz je držal za uzdo Pedrovega, Ilija mojega konja.

„Bon jour!“ kričal je prvi, vihteč v desnici klobuk.

Poskakala sta na tla.

S povešeno glavo se je Ilija nekako skrival za svojim konjem. Zato sem dejal, stopivši k njemu:

„No, Ilija, kako ti je? Se nič ne raduješ hubavega jutra?“

„Nič!“ je bil kratek odgovor. Pogleda mi še ni privoščil.

„Zakaj ne?“

„Ker sem jezen!“

„Tako?“

„Da. Veš, gospodine, prav za malo se mi zdi od tebe, da tako počenjaš z menoj!“

Hudo je gledal in srdito vihal dolge brke.

„Kako?“

„Kako! Haha! kako! Veš-li, kdo sem jaz?“

„Djado Ilija.“

Besedica „djado“ iz mojih ust je provzročila, da je malo manj hudo gledal in manj srdito vihal brke.

„Djado Ilija! In to je vse, vse?“

„Mislim, da vse. Ne vem, da bi bil ti kdo drugi, kakor djado Ilija.“

„Da, da, nihče drugi! Toda kaj sem jaz?“

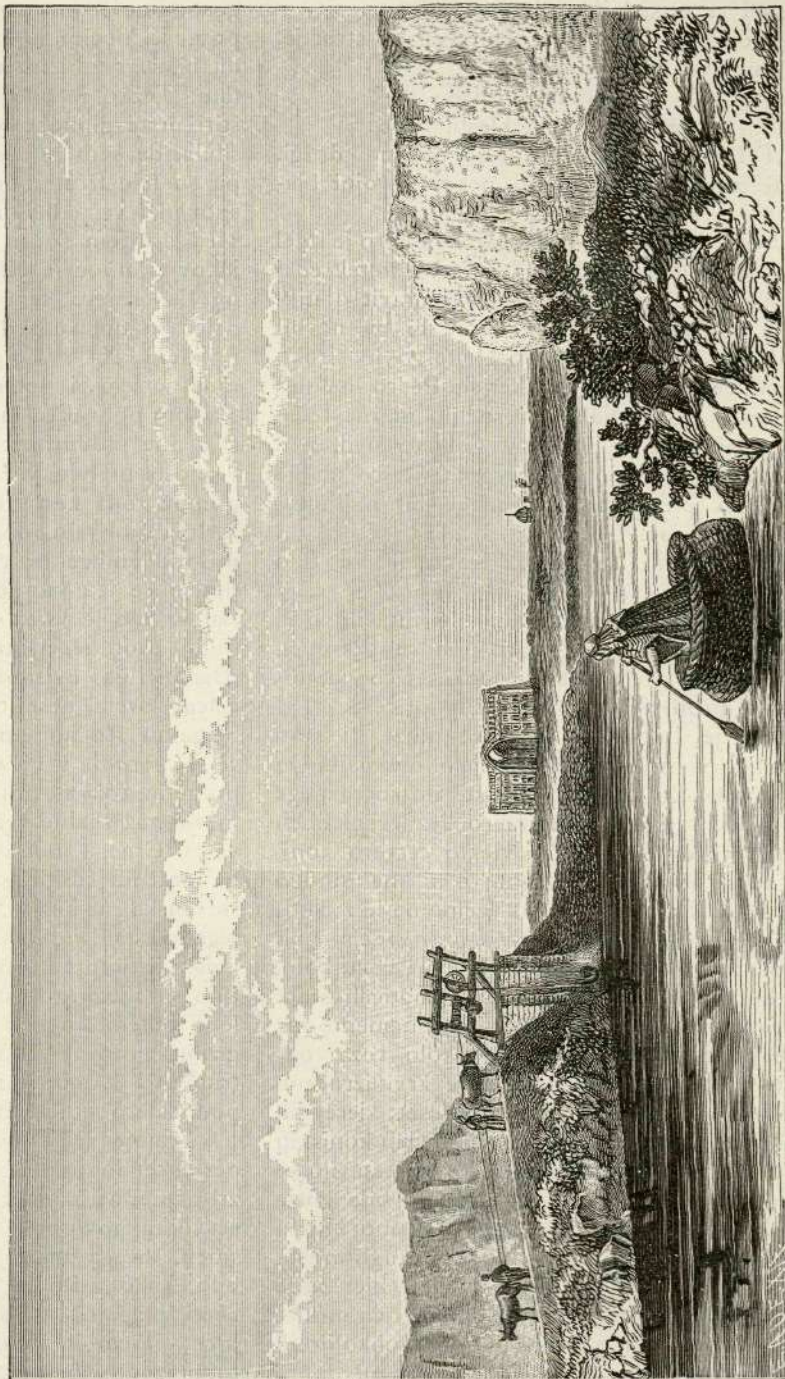
„Bolgar, vodnik čez Balkan, kupčevalec s postermo in moj prijatelj.“

„In?“

„Kaj še? Ali imaš morebiti še drugo službo, za katero doslej niti vedel nisem?“

„Dom in svet“ 1897, št. 13.

Znal sem dobro, kam da je meril, a nalašč sem ga dražil, hoteč ga prisiliti, da pové sam, kar je zahteval od mene.

Prekop ob Tigru z zajemalnico in s pletenim čolnom.

Moje vprašanje ga je silno dirnilo. Pomaknil se mi je prav pred nos in mi plamtečih oči kričal v obraz:

„Gospodine! ti si — — ti si — — ne najdem izraza! ti si — — ti si — — ne dá